

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu na neverejnom zasadnutí v Bratislave 28. mája 2013 v trestnej veci odsúdeného **D. B. a spol.** pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a iné, vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 2T/33/2002, prerokoval sťažnosť odsúdeného D. B. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 25. septembra 2012, sp. zn. 5Ntok/1/2012, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného D. B. **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach uznesením z 25. septembra 2012, sp. zn. 5Ntok/1/2012, podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného D. B. na povolenie obnovy konania v trestnej veci Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2T/33/2002, zo 14. decembra 2004 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. novembra 2005, sp. zn. 3To/44/2005, nakoľko neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Proti tomuto uzneseniu podal priamo do zápisnice po vyhlásení uznesenia na verejnom zasadnutí sťažnosť odsúdený D. B., ktorú neskôr písomne odôvodnil.

Odsúdený D. B. vo svojom písomnom podaní uvádza:

„S týmto záverom krajského súdu nesúhlasím. Vo svojom obširnom návrhu na povolenie obnovy konania som poukázal na také skutočnosti, ktoré nespochybniteľne menia celú dôkaznú situáciu a poukazujú na konkrétnych páchatel'ov vraždy K. K. i na nezákonné manipulatívne spôsoby orgánov činných v trestnom konaní, kedy už počas dvojtýždňovom štúdiu spisového materiálu v závere vyšetovania dotlačili vo vyšetrovacej väzbe J. S. k výpovedi proti mne a použili pri tom nátlakovú formu vyhrážania a teraz citujem slová p. S. z hlavného pojednávania „povedali mi, že keď nebudem vypovedať proti B., tak tu vo väzbe zomriem“. ... Iba raz povedal, čo potrebovali a nikdy viac to nezopakoval a na mojom hlavnom pojednávani to jednoznačne poprel a povedal pravdu ako táto výpoveď, ktorú súd prijal vznikla a najmä za akých okolností. ... Súd 2T33/02 zobral do úvahy iba tú jedinú výpoveď p. S., ktorú urobil pod nátlakom vyšetrovateľov. ... Počas hlavného pojednávania p. J. S. pri svojej výpovedi poukázal na také dôležité skutočnosti, ktoré súd hlbšie neskúmal alebo mohli uniknúť pozornosti súdu. .. Senát krajského súdu ma odbil tým, že J. S. bol obžalovaným v pôvodnej trestnej veci, nejde o nový dôkaz.

Ak by však súd bol vypočul J. S., mal by nový dôkaz na stole. Súd však odmietol vypočuť svedka v môj prospech, ktorého som navrhol. To isté B., K., T., aj to sú svedkovia, ktorí neboli vypočúvaní ku kúpam áut a kto ich financoval, dodnes to ostalo v teoretickej rovine, nie zákonnej či právnej, kde je potreba preukázať tvrdenia svedka dôkazom a nie prázdnu vetou = bol to on = kto financoval a naplánoval a = bol to on = kto zabezpečil a rozdeľoval úlohy na mieste činu...

D. H. je uvádzaný ako v mojej obžalobe tak v mojom rozsudku. Mal podľa obžaloby byť priamo na skutku vraždy K. K. spoločne s P. K., R. B., M. V. a chráneným svedkom M. T..

Vyšetrovaním sa však preukázalo, že D. H. bol v čase skutku, teda dňa 16.12.1999 asi o 8 hod. ráno na úrade vyšetrovania, teda v žiadnom prípade nemohol byť v ten istý deň a tú istú hodinu na dvoch miestach naraz. ...

Preto že poznám pravdu, viem, že klame chránený svedok M. T.. ...

D. H. podľa chráneného svedka mal byť na každom stretnutí, ktoré sa mali konať na rôznych miestach východného Slovenska a kde som mal ja niečo konať a rozprávať.. Z tohto aj vznikla ucelená dejová línia, ktorá má v rozsudku podopierať sled nepriamych dôkazov. Všetko však ostalo iba v rovine teoretickej, pretože žiadne stretnutie sa za mojej prítomnosti nekonalo a dodnes o tom, okrem chráneného svedka, nikto nič nevie. Konkrétne sa k týmto vyfabrikovaným stretnutiam vyjadrujem v mojom návrhu na obnovu konania 5Ntok/1/2012.

Tým, že sa preukázalo, že bol D. H. na úrade vyšetrovania a nie ako to tvrdí chránený svedok T., že bol s ním pri vražde, sa vážnym spôsobom narušila i skutková podstata tr. činu. Pretože D. H. mal podľa chráneného svedka T. nejako konať. Podľa obžaloby mal práve D. H. odviezť po priamej likvidácii K. K., strelca M. V. a jeho bratranca a šoféra Forda Orion M. T.. Že ich mal H. čakať niekde na smetisku pri K., kde mali spoločne zapáliť Ford Orion a všetci traja mali ísť niekde ku nejakému môjmu známemu, ten však doma nebol, tak ich mal zobrať D. H. k sebe domov. Ďalej, že mal D. H. páliť veci, ktoré mal mať na sebe strelec M. V. a páliť ich mal v lese spoločne s chráneným svedkom M. T....

Lenže problém je, že toto všetko nie je pravda – je to len fikcia. Pretože D. H. s celým skutkom nemá vôbec nič spoločné, vie to od začiatku vyšetrovania a vie to veľmi dobre aj chránený svedok M. T., vie to aj P. K. aj R. B.. Vedel to aj nebohý R. F., aj nebohý M. V..

Ten čo to celé zorganizoval a zafinancoval bol R. F. – je po smrti. A F. mi tú poslednú akciu na K. K. dňa 16.12.1999 aj prezradil, a tak som priamych aktérov tejto likvidácie ešte zastihol a celú akciu včas stopol. Bol tam: chránený svedok M. T., M. V., P. K. a R. B.. ... V tej dobe bolo v programovom vyhlásení vlády „Boj proti organizovanému zločinu“ a tak si fiktívnou organizovanou skupinou, ktorú si policajti vyrobili na základe výpovede už v tej dobe celoštátne hľadaného zločincina, dnes chráneného svedka M. T., naplnili prvý bod svojho programu. A tak som sa stal boss zločineckej organizácie, v ktorej sa ľudia vzájomne nepoznali a vlastne až začatím hlavných pojednávaní sme mali možnosť obzrieť si jeden druhého a porozmýšľať, kde koho zaradiť... Hlavná vec, že sa plnilo programové vyhlásenie vlády.

D. H. mi kraj. senát zamietol pri povolení obnovy konania, lebo že jeho vec ešte nie je právoplatne ukončená, sp. zn. 2T/4/04. Nesúhlasím s týmto záverom, pretože nie mojou vinou sa robia v jeho veci 13 ročné prieskumy v súdnych konaniach. Som ten kto len po celý čas čo sedím, doplácam na takéto prieskumy. ...

A v prípade D. H. sa jedná o dvojité oslobodenie spod obžaloby prokurátora. Ide o ten istý skutok, za ktorý som bol ja odsúdený. Ja som bol ako svedok v jeho procese vypočúvaný, tým že mi krajský súd pri žiadosti o povolenie zamietol vypočuť D. H. ako svedka, porušil moje práva na obhajobu i princíp rovnosti zbraní, doslova ma diskriminoval, pretože D. H. ešte nikdy ani v mojom pôvodnom konaní 2T/33/02 nevypovedal.

JUDr. G. Z.. Tohto právnika som dal predvolať ako svedka preto, aby sa vyjadril, či pozná dôvod, prečo mu bolo políciou bránené v deň zatknutia, v tom čase celoštátne hľadaného zločinca, dnes chráneného svedka M. T., aby zákonne vykonával svoju prax. Či pozná dôvody, prečo M. T. polícia odviezla na iné policajné oddelenie bez udania dôvodu a potajme?

Pri obnove konania som mal v tomto smere výmenu názorov so štátnym zástupcom. Tvrdil mi totiž do očí, že M. T. chránený svedok nebol pred jeho zadržaním v pátraní a že preto právnika nepotreboval. Ja som mu tvrdil opak, že bol celoštátne hľadanou osobou, na ktorú bol vydaný zatykač za útok na verejného činiteľa, krádeže a výtržníctvo, preto potreboval právneho zástupcu a polícia mu v tom bránila...

R. B. a P. K. som dal predvolať, aby jednoznačne raz a navždy spochybnili prázdne tvrdenia chráneného svedka, kto financoval autá, kto ich kupoval a to isté T., ktorého tiež T. spomínal pri nejakej kúpe. Aby vyšlo najavo, odkiaľ mali zbraň a všetko ostatné Napríklad F. držalo vo väzbe to, že mi mal kúpiť slúchadlá do mobilu a pritom ich nekupoval mne ale sebe a nakoniec ich dal môjmu švagrovi. Keď som sa ho pýtal prečo to tak hodil na mňa, odpovedal „keby som povedal, že som ich kúpil pre seba, som vo väzbe doteraz s tebou...“.

Toto sú moje dôvody, prečo chcem vypočuť týchto svedkov.

Krajský súd v Košiciach tým, že mi zamietol moju žiadosť o povolenie obnovy konania a odmietol vypočuť mnou navrhovaných svedkov, porušil moje právo vyjadriť sa ku všetkým dôkazom ako aj zabezpečiť dôkazy v prospech mňa, porušil právo na obhajobu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v spojení s porušením čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru....

Pri výmene názorov mi štátny zástupca vmietol do tváre, že „ani chránený svedok M. T. nikdy nepovedal, že by som bol ja sám na mieste činu...“.

... Pretože dodnes neexistuje a ani nemôže existovať ani jediný dôkaz o mojom konaní, ktoré mi kladie za vinu obžaloba a s čím sa iba arbitrárnym spôsobom stotožnil i krajský a potom aj odvolací Najvyšší súd SR. Nikdy mi nebolo a ani nemôže byť preukázané, že by som

ja financoval v prípade 2T/33/02 autá či akciu na likvidáciu K. K., niečo v tomto smere naplánoval či určoval a rozdeľoval úlohy jednotlivým obžalovaným. ...

Na mieste činu boli štyria ľudia:

1. chránený svedok M. T.
2. M. V. – nebohý
3. P. K.
4. R. B.

Nech teda Najvyšší súd preskúma, čím mi bolo preukázané moje konanie

1. že som akciu financoval
2. že som zaobstaral zbrane na akciu
3. že som akciu naplánoval a určil úlohy jednotlivým obžalovaným na mieste činu...

A teraz nech Najvyšší súd SR zváži, aké je dôležité vypočúť pri obnove konania mnou navrhovaných svedkov, aby sa konečne celý ten nezmyselný rozsudok 2T/33/02 zrušil a mohla vyplávať v novom vyšetrovaní pravda na povrch. Podľa mňa je nutné, aby sa celé konanie viedlo od samého začiatku a aby sa v prvom rade preukázala súvislosť z mesiaca november, december 1999 medzi mnou a chráneným svedkom M. T.. Pretože dodnes nie je nijako preukázané, že by som ho v týchto mesiacoch vôbec poznal. Ak on tvrdí, že ma poznal, tak klame a ani o tom neexistuje žiaden dôkaz.“

Odsúdený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky neprijal zamietnutie Krajského súdu v Košiciach, ale naopak prikázal mu vykonať ním navrhované dôkazy s výnimkou vypočutia A. H., na ktorého vypočutí netrval.

Na základe podanej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd nadriadený, podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a zistil, že sťažnosť odsúdeného D. B. nie je dôvodná.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo

k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Účelom obnovy konania nie je posúdiť celkovú zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia a správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Konanie o povolení obnovy konania sa obmedzuje na zistenie, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy uvedené v § 394 Tr. por.

Pokiaľ ide o meritórne rozhodnutie súdu prvého stupňa o podanom návrhu odsúdeného D. B. na povolenie obnovy konania, toto je vecne správne a zákonné.

Prvostupňový súd (krajský súd) sa v tomto konaní o návrhu na povolenie obnovy konania vysporiadal so skutočnosťami, ktoré by mali podľa mienky odsúdeného zakladať dôvod pre povolenie obnovy konania a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, a to že odsúdený v návrhu na povolenie obnovy konania neuviedol žiadne nové skutočnosti, prípadne dôkazy, ktoré by súdu v pôvodnom konaní boli neznáme a ktoré by boli spôsobilé, v kontexte aj ostatných vykonaných dôkazov, odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste menovaného.

Preto na jeho odôvodnenie odkazuje a navyše k uplatneným sťažnostným námietkam, uvádza nasledovné:

Podstatou návrhu na obnovu konania je spochybnenie výpovede chráneného svedka M. T., či prostredníctvom výpovede už v pôvodnom konaní vypočutých svedkov (niektorých aj v rámci návrhu na obnovu konania, sp. zn. 5Ntok/2/2007), ako aj výpovede svedka F. R. a svedka D. H..

Pokiaľ ide o výpovede už vypočutých svedkov v pôvodnom konaní, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s odôvodnením Krajského súdu v Košiciach. Len pre úplnosť dodáva, že advokát má zákonom uloženú povinnosť zachovávať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa dozvie v súvislosti s výkonom svojho povolania, i keď existujú výnimky z tejto povinnosti (bližšie pozri uznesenie Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky z 21. augusta 2012, sp. zn. 2To/1/2012) To však nič nemení na skutočnosti, že nie je dôvod na výsluch tohto svedka.

Vzhľadom na ostatné sťažnostné námietky najvyšší súd poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutie vo veci návrhu na obnovu konania v tejto trestnej veci z 8. februára 2011, sp. zn. 3Tost/36/2010, z ktorého je zrejmé, že nie je možné preberať zistenia a hodnotenia dôkazov, ktoré vychádzajú z iných skutkových záverov a týkajú sa iných osôb, než odsúdeného.

V kontexte vyššie uvedeného nie je potom možné spochybniť hodnotenie tvrdení (súdom v pôvodnom konaní) chráneného svedka M. T., týkajúce sa predmetu rozhodovania v preskúmvanej veci, ako dôveryhodných, ktoré sa preukázali aj ďalšími úkonmi realizovanými s jeho osobou, ako aj inými vykonanými dôkazmi, ktoré potvrdili vierohodnosť jeho výpovedí.

Niet žiadneho dôvodu, aby odsúdeným navrhovaní svedkovia (H. a R.) boli vypočutí v predmetnej trestnej veci. Obaja svedkovia vypovedali v inej trestnej veci, ktorá na skutky, za ktoré bol odsúdený D. B., nemá žiaden vplyv. Obnovu konania nemožno povoliť, ak vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré sa netýkajú podoby skutkov, ako sú uvedené v obžalobe podanej proti naposledy uvedenému obvinenému (účasť obžalovaného H. na vražde K. K. nie je súčasťou odsúdeným B. namietaného skutkového deja, resp. skutkového deja, ktorý predstavuje účasť D. B. na predmetnom čine v zmysle návrhom na obnovu konania dotknutého rozsudku).

Preto súd prvého stupňa správne uviedol, že nezistil také skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení s inými dôkazmi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z dôvodov vyššie uvedených dospel k záveru, že Krajský súd v Košiciach postupoval vecne správne a v súlade so zákonom, keď návrh odsúdeného D. B. na povolenie obnovy konania z dôvodu uvedeného v § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol. Preto sťažnosť menovaného proti napadnutému uzneseniu zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

V Bratislave 28. mája 2013

JUDr. Peter K r a j č o v i č , v. r.
predseda senátu

Vyhotovil: JUDr. Libor Duľa

Za správnosť vyhotovenia: Katarína Císarová